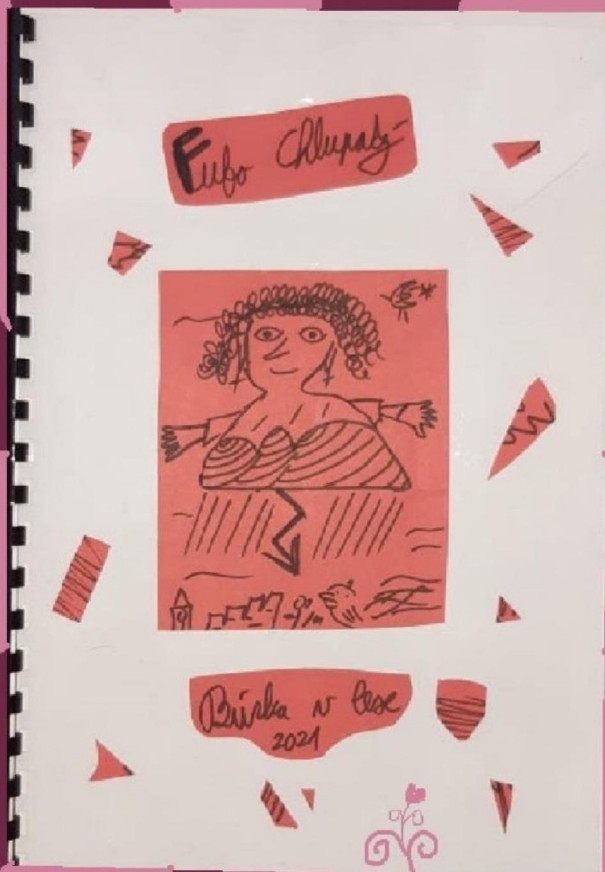

Búrka v lese

Učiteľ Jakub Medzihradský pre svoj problém bude musieť újsť zo školy. Dostane sa však to tajuplného lesa, v ktorom sa stretne s robotmi. Schová sa pred nimi do vane, ktorou sa nevedomky teleportuje do rôznych čias. Túto situáciu využije mimozemská loď, ktorej velí Mursulín a ten vyšle svojich zamestnancov nech získajú nejakých dvoch obyvateľov Zeme. Ad a Den (mimozemšťania), každý samostatne, získajú Jakuba a jeho žiačku Adelu, ktorá mu vytvorila problém. Následne po vykonaných testoch, ktoré im vyšli úspešne, si ich mimozemšťania korunujú za nových vládcov. Ad však vie niečo viac a tak vyšle Jakuba na oranžovú planétu, kde sa nezdrží veľmi dlho. Mimozemšťanka Osiva vytvorí fámou o tom, že ju Jakub obťažoval a to Anabela (veliteľka oranžovej planéty) nestrpí. Preto sama sa podujme na to, že Jakuba privezie na Mursulínové plavidlo a následne na Zemi sa dozvedia, že čo sa to dialo. Preto planéta Zem vyhlási vojnu mimozemšťanom a Mursulín zničí vesmír nekonečnou búrkou.

„Dinosaury už vymreli, no jeden s menom Adela si na smrť nedá povedať,“ smiala sa Iveta so svojej triednej učiteľky. „Však ona aj pyramídy stavala,“ smiala sa Karolína. „Podľa mňa ona by už mohla konečne umrieť,“ polemizovala Darina. „Presne už by mohol prísť nejaký učiteľ,“ zamiešala sa do rozhovoru Lucia. „Nejaký mladý a pekný,“ dumala Adela. „A aby mal zmysel pre humor,“ riekla Karolína. Do triedy vstúpil riaditeľ školy. Všetci žiaci sa vzpriamili a pozdravili sa, aspoň v tomto sa na nich dalo spoľahnúť. „Mám pre vás dve správy,“ začal. „Vaša pani učiteľka Iveta je v nemocnici a preto ju nahradí do doby neurčitej nový kolega Jakub Medzihrad, prosím privítajte ho a správate sa slušne,“ povedal a otvoril dvere. Cez ne vošiel do vnútra nevelký a mladý pánko. „Dobry deň volám sa Jakub Medzihradský a budem váš nový dočasný triedny učiteľ,“ prihovoral sa mládeži. „Dobry deň,“ prihovorili sa všetci. Usadili sa a začala sa hodina biológie. „No čo ste minule preberali?“ opýtal sa ich mladík a sadol si na učiteľský stôl. „Je biológia tak biologické témy,“ riekla drzo Adela, ktorá bola s učiteľom sklamaná. „Páranie, ukážte nám o tom niečo,“ zasmial sa zo zadnej lavice Matúš. „Nie som si istý či sa v poslednom ročníku základky preberá takýto typ učenia,“ krútil nesúhlasne hlavou Jakub, ktorý zo stola radšej zoskočil a sadol si za katedru. „Tak mohol by mi niekto požičať svoju učebnicu?“ opýtal sa deviatakov. Nik však ochotný nebol. „Čo je to s vami?“ opýtal sa ich, no odpoveď stále neprichádzala. „Myslel som si, že to s vami pôjde po dobrom,“ prihováral sa im hlasno a výstražne, „ale zrejme som sa zmýlil. Však to je ľudské, ale budem to musieť vyriešiť ešte raz.“ Dopovedal a vstal. Začal sa prísny krok prechádzať po triede. V žiakoch vzbudil mierny strach a obavy, že čo bude nasledovať. Jediná osôbka, ktorú nechytal strach bola už spomínaná Adela. Tá sa opýtala: „Vy čo si teraz o sebe myslíte?“ Jakub sa k nej obrátil a spýtal sa jej: „Niečo zlé si mám hádam o sebe myslieť? Ako sa vlastne voláš?“ priklonil sa k nej a zamračil sa. „Ja som Adela ty buzerant!“ prskal naňho. „Dobre mladá slečna vyriešime to poznámkou,“ navrhol jej. „A čím to tam napíšeš, však ani to nevieš teploško?“ „Dobre dáme to do triednej knihy ako zápis moja,“ pritvrdil učiteľ. „Ty úchyl,“ zašepkala. „Môžeš to ešte raz zopakovať?“ spýtal sa jej. „Ty si sadista rozumu!“ zakričala. On jej strelil facku a ona jemu tiež. „Vy čo si to dovoľujete biť žiačku?!“ kričali chlapci, ktorí sa pustili do bitia učiteľa, ktorý sa na škole veľmi dlho neohrial. Ba ani o stupník. Preto rýchlo vybehol z triedy na chodbu a poobzeral sa vôkol seba. „Čo teraz idem preč, alebo to budem vysvetľovať?“ pýtal sa samého seba. Keď však zbadal za sebou haldu zúrivých detí, ktorí sa už dali nazývať aj mládež ušiel preč. Prerazil vchodové dvere a bežal ako o život. Skryl v takej húštine, ktorá je pár desiatok metrov od školy. Odtiaľ videl na školu a dokonca bolo odtiaľ počuť aj pomerne hlasný krik. Učupený dumal, že čo je, bál sa, že zavolajú políciu. Jeho predikcia sa nakoniec potvrdila. „Kde je ten zločinec?“ kričala otázku policajtká. „Utiekol preč!“ kričal riaditeľ. „Pátranie!“ zakričala policajtká a dvaja policajti odišli preč prekutrať okolie. Jakub mal v hlave už len jedno riešenie. Nebolo síce dostatočne prepracované, ale vedel, že najlepšie bude bežať do lesa. Dúfal v to, že ho tam nik nenájde. Bežal, dychčal, šťastie, že sa nezranil. Odbehol asi kilometer možno dva. Ocitol sa na neznámej čistinke, na ktorej zočil nejakú farebnú budovu. Bolo na nej napísané niečo písmom, ktoré sa rozlúštiť nedalo. Respektíve dalo, ale hlavný hrdina toho deja ovládal len svoj jazyk a písmo. Načo vedieť aj iné slová, však? „Kde som sa to ocitol?“ pýtal sa samého seba. Do lesa sa zvykol občas poprechádzať, no ale zrejme nebol až taký dobrý turista ako si myslel, že je. Poobhliadal sa vôkol seba, ale keď začul hlasy policajtov vbehol dnu do malej budovy. Zrazu sa všetky okná zatiahli a mládenec dokonca pocítil aj voľajaký pohyb. Nevedel, že čo sa to deje, čo sa to robí. Snažil sa uniknúť preč, no dvere sa zasekli. „Výborne, teraz tu umriem a nik ma nenájde,“ zosmutnel a pritisol sa schúlený k dverám. Ako

si tam tak sedel, bedákal, ba dokonca i slzu vyronil, začul čudný zvuk. Ako keby s ním tu ešte niekto bol. Utriel si ustráchané oči a postavil sa. Pridržiavajúc sa steny prichádzal k dverám, ktoré boli taktiež zatvorené, no nie zamknuté. „Dobrý deň,“ pozdravil sa slušne. Nik mu však neodzdravil. Podľa toho usúdil, že je v priestore sám a žiadne nebezpečenstvo mu nehrozí. Miestnosti v dome boli prázdne a osvetľované boli len malými lampáškami, ktoré dodávali miestu strašidelnú atmosféru. Mládenec sa však nebál. Z čias tínedžerských bol navyknutý na opustené miesta, ktorá navštevoval so svojou partiou. Rozhodne tam nepili ani sa nepáril. Prebádanie opustených miest bolo ich záľubou. Ako tak prešiel do druhej miestnosti začul ako keby niečo niekde padlo a začala hrať hudba. To ho už riadne vydesilo. „Nuž asi tu sám nie som,“ dumal. Podišiel k dverám odkiaľ bolo počuť rachot a aktuálne hudbu. Pritisol sa k ním. Nechcel tam len tak vtrhnúť. Dvere žiaľ boli staré a slabé. Mládenec sa prepadol cez ne do miestnosti, kde sedela postaršia žena pred zrkadlom. „Už som ťa očakávala,“ prihovorila sa mu stará pani. „Prosím?“ začudoval sa Jakub, „Ako ste ma mohli očakávať, keď ma vidíte prvýkrát v živote?“ „Videla som to,“ odvetila mu stroho a vstala. Oblačená bola len v takom zhluke rôznych na seba letmo nahádzaných šatiek, alebo kobercov. „A ako ste to videli a kde vlastne?“ vypytoval sa mládenec. „V zrkadle,“ odvetila mu a spravila jeden krok bližšie k nemu. Muž sa odtisol a nevedel, že či sa ma proti starenke brániť. „Vidím, že sa ma bojíš tak ti ukážem zrkadlo, v ktorom som ťa videla,“ upokojovala ho a podišla k veľkému obdĺžniku, ktorý bol zakrytý veľkou modrou plachtou, ktorá sa v tomto prítmí, aké tam panovalo, javila ako duch. Plachtu divadelným strhnutím stiahla a pred nimi sa zobrazila situácia ako sa Jakub škrabe na chrbte a mračí sa. „Vidíš toto bude nasledovať!“ povedala a on si celú situáciu ani dôkladne nepozrel a poškrabal sa rukou na chrbte. Tvár sa mu zamračila. „Ale to je len náhoda,“ mávol rukou. Zrazu sa však prepadol pod zem. „Aj to som tam videla,“ usmiala sa naňho a natiahla k nemu ruku nech ho vytiahne. Udialo sa. „Zamýšľa si sa chlapče niekedy nad tým, že čo si ty zač?“ pýtala sa ho s prižmúrenými očami. „No človek,“ odvetil jednoducho a presvedčivo Jakub. „Ale čo ak nie?“ mávala nad jeho hlavou rukami. „Čo ak si len myslíš, že človekom si a si len výmysel, alebo že si jeden jediný na svete a ostatní sú len výplodom tvojej fantázie?“ Mladík sa zamyslel a odvetil: „Znie to zaujímavo, ale ja žiaľ na takéto filozofické vecičky veru nie som.“ „Tak nie si?“ spýtala sa ho s ešte prižmúrenejším pohľadom, ktorý však bolo ešte zreteľne rozoznať. „A čo ty a farby?“ pýtala sa ho to hneď po opätovnom ukázaní okáľ. „Vnímam,“ vysvetľoval jej drzo, „lebo nie som farboslepý.“ „Aha,“ kývla hlavou. On sa jej spýtal, že čo má zasa znamenať tá jej divná ba až podivuhodná reakcia. „Aha, že čo ak to je celé ináč, úplne je to prevrátené, čo ak si len myslíš, že daná farba je taká, ale je pritom úplne iná. Môžeš sa ma spýtať aká je táto farba? Ja odpoviem takým názvom aký na jej definíciu poznám, ale čo ak aj ty poznáš taký názov, ale je hodný pre mňa inej farby. Možno aj odtieň robí svoje. Chceš sa presvedčiť?“ Jakub len vzdychol a povedal: „Po zachytávaní všetkých slov vášho monológu hra mi príde asi vhod.“ „To nebola hra!“ zakričala a schmatla najbližšiu plechovku. V nej naozaj skutočnou náhodou bola farba. Dokonca červená. Tresla s plechovým obalom tak, že sa farba pod tlakom dostala vonku. Vyliala sa nie len na drevenú dlážku, ale aj na stenu. „Aká je to farba?“ spýtala sa ho. „Fialová,“ odpovedal zo srandy. „Ja ti dám takú fialovú!“ kričala žena a pritisla ho k stene. Ťahala ho za vlasy a žiadala správnu odpoveď. „Je to červená, ale už aj ma pust'ťe!“ dobiedzal sa za svoju slobodu mladík. „Aká je to farba, zopakuj to!“ kričala naň. „Červená!“ zakričal Jakub a žena ho pustila z krátkeho zajatia. „Dobre, ale čo ak to je rúžová, alebo tá odporná fialová, ktorú si teraz spomínal?“ pýtala sa ho žena. „Odpoviem, ale najprv mi musíte povedať svoje meno.“ „Moje a meno?“ chechtala

sa vydesene. Jakub nevedel, že či sa má báť, alebo sa má chytať na útek. „Ja som Dobromila, so mnou je vždy dobrá chvíľa,“ zarýmovala. V mladom mužovi to však nevzbudilo nejakú veľkú pozornosť. Nechali farby a zrkadlá tak i pobrali sa do druhej miestnosti. „Tu dnes prespíš,“ povedala mu a ukázala na krásnu zdobenú z dreva vyrezávanú posteľ. „Ale ja nemusím, ja sa asi aj poberiem preč,“ odvetil jej. Dobromila sa len naňho zadívala a potom riekla: „Viem, že utekáš neprávom pred políciou, dnes prespíš tu.“ „Dobre ako chcete, ale nejaké hygienické vybavenie tu je?“ pýtal sa Jakub. „Samozrejme,“ odvetila mu a odtiahla druhý modrý záves. Za ním sa skrývala obrovská kúpeľňa s mramorovými soškami. Vaňa stála na svietiacich malých nôžkach. Nad vaňou bola socha morskej panny s otvorenými ústami. „To je replika z polystyrénu však?“ spýtal sa posmešne Jakub. „Vyskúšaj a presvedč sa,“ usmiala sa naňho stará pani. Mládenec sa k dielu priblížil a chytil sa plutvy. Odlomiť ju však nedokázal. „No čo nejaký slabý si na svoj vek,“ smiala sa Dobromila. „Nie som slabý,“ obhajoval sa, „ja len...“ „Ty len nevieš odlomiť kúsok kvalitného kameňa, nevádi, ale polystyrén to teda nie je.“ Mládenec sa nakoniec presvedčil o svojej pravde sám. Ako si tak obzerali kúpeľňu začuli hlasný zvuk zvonov. „Už je čas!“ zakričala starenka a utekala s Jakubom držiac ho za ruku cez celý dom. Dobešli až na poschodie kde bol veľký stôl. „Ideme obedovať?“ opýtal sa jej vydesene. „Nie,“ odpovedala mu jednoducho a stroho. „Tak čo ideme robiť?“ vypytoval sa. „Príde pán Monot.“ „Kto?“ čudoval sa Jakub. „Ja prídem!“ zhučal hrubý mužský hlas. Pred nimi sa spod čiernej opony zjavil asi rovnako starý pán ako Dobromila. „Teší ma som Jakub,“ predstavil sa a podal tak zo slušnosti pánovi ruku. Ten potrasenie rukou odmietol a mládenca sa spýtal: „Čo ťa sem privádza?“ spýtal sa ho. Mládenec len pokrčil plecami a nevedel odpovedať. „Sprav situáciu ako si sa sem dostal,“ prosil ho o akú takú spätnú väzbu starší pán. „Ja naozaj neviem čo má povedať,“ nechápal mladý. „Oj,“ povzdychol si starý pán, „utvor nejaký príbeh o tom ako si sa sem dostal, je to naozaj tak ťažké? Lebo ak mi neodpovieš skončíš ako ostatní v peci...v pi...v predajni s liekmi,“ zamotal sa starec. „Vy ma chcete mučiť?!“ vydesil sa mladík. „Môj zlatý, nie,“ oslovila ho starenka. Jakub ju však prerušil s otázkou: „A kedy ma budete nazývať strieborný či medený?“ „Ako zlato je najcennejšie, ale ak chceš budeš teda striebro,“ riekol starý pán. „Povedz mu len ako si sa sem dostal a bude dobre,“ navádzala ho na vyslovenie odpovede starenka. „Prišiel som sem keď ma omylom naháňali policajti,“ vypovedal stroho a jednou vetou Jakub. „Aha,“ zhodli sa vo vete jednohlasne starší. „A čo teraz budeme robiť?“ spýtal sa mládenec starejších. Tí len pokrčili plecami a nič nepovedali. Neskôr sa však Dobromila odhodlala a spýtala sa Jakuba, či nie je hladný. „Pravda,“ súhlasil, „kebyže sa môžeme najesť spoločne bolo by to fajn.“ „Spoločne?!“ zhrozili sa. „Je na tom niečo čudné?“ opýtal sa ich. „Nie, len obaja nemáme hlad dáme ti jesť samotnému,“ riekol Monot. „Dobre, ale nie že ma niečím otráviť,“ zasmial sa mládenec a všetci traja spoločne šli do kuchyne. „Nesmieš povedať, že nie si človek,“ karhal Monot Dobromilu. „Máme ho držať v klamstve?“ spýtala sa ho. On len na to súhlasne prikývol hlavou. „Ideme variť?“ pýtal sa z kuchyne Jakub, ktorý dvoch starcov už očakával. „Samozrejme,“ zakričala Dobromila. „Opovážiš sa mu niečo povedať, tak...“ nedopovedal Monot. „O čom sa vy dvaja rozprávate a čo je tá správa, o ktorej by som mela vedieť?“ vypytoval sa so založenými rukami Jakub. „Nič!“ zakričal starý pán a v tú sekundu sa premenil na robota, ktorý sa stratil. Jednoducho a prosto zmizol. Mládenca to tak vydesilo, že začal pobeťovať po dome. Naháňala ho aj Dobromila, ktorá sa ako keby s niekým rozprávala. Jakub dobehol do kuchyne nalial si plný hrniec vody a vylial ho na Dobromilu. Z tej sa začalo iskriť a mládenec pochopil, že je časť sa niekde ukryť. V chaoticky zostavenom dome sa nevedel orientovať a preto sa zabarikádoval v kúpeľni.

Vliezol do vane a začul len ohromný výbuch, ktorý vyrazil dvere. Vaňa sa prevrátila a stiahla ho do tmy. Kričal, plakal a búchal vôkol seba. Dopadol do rieky. Objavil sa ako keby v inom svete. Premočený sa obzeral vôkol seba, no miesto vôbec nepoznal. Postupne však začal intenzívnejšie premýšľať až vydumal, to že sa môže nachádzať v nejakom blízkom lese. Vaňu si teda prevrátil znova na seba. No žiaľ po každom odkrytí sa bol stále na tom istom mieste. Vyliezol teda z neveľkého potôčika a vaňu si odsunul do kriakov. Možno sa mu len predsa niekedy zide. Dumal, že čo má urobiť. „Mám sa ísť poobhliadať po blízkom okolí, alebo zostať tu?“ pýtal sa samého seba. Od nikoho nečakal odpoveď, takže si tento problém musel vyriešiť sám v hlave. Vyliezol teda na lesný chodníček, ktorý nebol ani vyasfaltovaný, čo ho dosť prekvapilo. „Je možné, že som sa dostal do minulosti?“ dumal. Nechápavo pokrútil hlavou a nakoniec prišiel k takému záveru, že je to vlastne jedno, pretože môže cestovať v čase koľko sa mu zachce. „Ale čo z toho budem mať?“ premýšľal. Nakoniec sa vybral do lesíka. Šiel proti prúdu potôčika. Ako si tak vykračoval zazrel v neďalekých kriakoch učupenú mladú dievku. Zamračil sa a premýšľal nad tým, že či nebude nejaký problém sa jej prihovoriť. Pozdravom teda na ňu zakričal a začal jej mávať. Ona sa obzerala vôkol seba a s košíčkom v ruke sa postavila od kriakov preč. Pozrela sa smerom k rieke odkiaľ ten hlas šiel a zazrela mladého urasteného mužika. „Ahoj ja som Jakub!“ kričal. Ona sa len usmiala a vydesila sa. Nemohla vedieť, že či to nie je náhodou nejaký zbojník, alebo útočník. „Ja už asi pôjdem,“ povedala a ako o život bežala preč. Jakub vôbec nechápal prečo sa ho tak vydesila. Pravda, bol oblečený ako z úplne inej doby, čo bola pravda, ale to mu ešte v tú chvíľu nedochádzalo. Prebrodil sa cez neveľkú riekku a prenasledoval mladú dievku. Ona sa za seba ani raz neobzrela, len uháňala do malej drevenej dedinky. „Ona býva v skanzene, nejaké divná, ale však čo už?“ dumal mladík. Nepozdávalo sa mu, že prečo beží k starým dreveným chatkám, ktoré sa dnes využívajú skôr ako múzeum. „Mamko, šialenec ide za mnou,“ dychčala mladá dievka opierajúca sa o drevené dvere. „Aký už šialenec?“ nechápala. „Taký v divnom šate odetý,“ riekla mladá dievka Helena. „Nuž asi to bude Juro z Banskej Lúčky,“ polemizovala mama. „Nie,“ protirečila Helena, „toho by som poznala, tento bol taký divný kraj mal.“ „Turek?!“ vypleštila oči mama variaca kapustovú polievku. „Pochybujem, mamko, pochybujem,“ krútila hlavou dcéra. „Však už aj asi ide ten tvoj bedár,“ riekla mama a kvapkajúcou varechou ukázala cez okno smerom dolu do dediny. „To je on, rýchlo pozatvárajme okná a dvere,“ súrila ju nervózna dcéra. „Ale moja, no tak trochu slušnosti,“ vychovávala ju mama. „A čo sa mu mám kolo krku obmotať jak motúz uja Ondreja?“ pýtala sa mami mladucha. „Zas až takto nie, ale pekne ho pozdrav a pozvi k nám, miesta tu máme dosť, ba dokonca ako sa tak pozerám,“ riekla a zahľadela sa do hrnca, „aj polievky bude mať junák dosť.“ „Dobre teda,“ súhlasila nespokoľná Helena, ktorá sa vyterigala na preddomie. „Vitaj mládenec,“ zamávala naňho. „Ahoj,“ pozdravil sa Jakub obzerajúci si obec. „Joj mladý muž vitaj v našom krásnom príbytku,“ prihovorila sa natešená mama naberajúca polievku do veľkých drevených misiek. „Máte to tu ako v skanzene,“ zasmial sa Jakub. „Ako v čom?“ zamračila sa Helena. „Jaký mi tu srandista,“ zaškerila sa Helenina mama na mládenca. Ten sa len spýtal, že kde majú nabíjačku. „Neviem čo tým myslíš,“ prihovárala sa mu nechápavo mama s dcérou. „Počkať smiem sa spýtať aký je vlastne rok?“ začudovane na ne hľadeli mladíci. Už mu teraz dochádzalo, že čo ak naozaj je v nejakom inom svete, respektíve v minulosti. „Náš pán generál Milan zomrel tento rok, už máš aký taký pojem mladý muž?“ pýtala sa ho mama. „Ty vole!“ začudoval sa Jakub. „Politik a nie vôl,“ karhala ho pani mama. Helena sa zamračila, prižmúrila a oči a spýtala sa: „Ty si sa kedy narodil?“ „V roku 1996,“ vysvetlil jednoducho a stroho mládenec. Ženy sa zhrozili. „Podľa na

chvíľku za mnou," volala si mama svoju dcéru späť do kuchyne. „Myslíš, že je to nejaký mimozemšťan, alebo diabol?“ pýtala sa mama dcéry. Tá jej vysvetlila, že sa stretli pri rieke a on sa kúpал vo vani, v takej ako sa páni kúpu. Pani mama len tresla päšťou po kuchynskom stole a odbehla späť k stolu. „Chlapče ako sa voláš?“ opýtala sa ho mama naštvane. On jej povedal celé svoje meno aj s priezviskom. „A kde si sa ty stretol s mojou Helenkou?“ vypytovala sa ho. „Pri potoku cez vaňu som sa k vám z cudzieho miesta dostal.“ „A akou vaňou si sa sem dostal?“ pýtala sa ho pani mama. „No normálnou, ani sám neviem,“ riekol Jakub. „Dobre Kubko,“ organizovala Henrieta, „najeme sa a vydáme sa k rieke ku tej vani.“ Mama a mládenec súhlasili. Preto do seba rýchlo nahádzali polievku a tajne a nenápadne sa z obce vyparili. Mali veľké šťastie, lebo cestou k rieke nikoho nestretli. „Náš kroj ti musíme ušit', aby si nevyčnieval,“ dumala pani mama idúca popri brehu rieky. Namočila si do nej ruky a vodu si vyliala na tvár. „Ako sa ti páči v našom svete?“ pýtala sa ho Helena. „No je taký ako ten môj o viac ako 100 rokov, akurát sa už žije poväčšine v bytovkách.“ Mama sa s dcérou len začudovane na seba pozreli a pohľady sa im stretli aj s dementne sa usmievajúcim Jakubom. „Aha,“ zaľukal si na čelo mladík, „vy určite nemáte ani tušenia, že čo je to tá bytovka?“ „Nie, ale ak nám to môžeš vysvetliť, boli by sme radi,“ prihovárala sa o odpoveď pani mama. „Bytovka je ako keby viacero vašich domčekov na sebe naukladaných, ale je z toho vytvorený len taký jeden veľký dom,“ hovoril Jakub. „Aha a pre koľko ľudí je ten dom?“ pýtala sa s úžasom Helena. „Čím vyšší tak pre viac a viac obyvateľov,“ odvetil jej. „A ako vyzerá tá vaňa?“ opýtala sa ho pani mama. „Videli ste niekedy žirafu?“ spýtal sa jej. „Nie nevidela, prečo?“ vypytovala sa ho. „Tak ako žirafa vaňa rozhodne nevyzerá,“ zasmial sa Jakub. Dostali s teda ku vaničke. „No ukáž nám tú svoju vaňu,“ zasmiala sa Helena. „Nesmejte sa, ja vás presvedčím o svojej pravde,“ obhajoval sa mládenec. „Nože choď moja uvidíme, či sa nám vrátiš,“ postrčila svoju dcéru pani mama. Dcéra na ňu len rozhorčene pozrela. „Ja tam nejdem!“ bránila sa. „Daj mi nejaká dôvod,“ mykla hlavou mama. „Ja..ja,“ koktala Helena, „dobře tak asi verím, že je to nejaká čarodejnica vaňa, ale nie je aj ten mladý muž nejaký satanista či mág?“ Mama sa začudovane pozrela na dcéru a potom na mladíka. „Môžeš nám vlastne povedať, že či nás nechceš len okabátiť?“ spýtala sa ho. On spravil krôčik dozadu a nechápavo sa zamračil. „Ako by som vás len ja chcel okabátiť? Ja taký normálny mladík, čo ani žiadnej myške či pavúkovi v živote neublížil?“ pýtal sa a obhajoval Jakub. „No len aby...“ nedokončila pani mama. Po chvíľke ticha sa však Helena spýtala: „A čo budeme vlastne teraz robiť, prijímame Jakuba do našej domácnosti?“ Mama sa na ňu len zamyslene zahľadela. Vedela, že sa musí rozhodnúť rýchlo a zároveň aj rozumne, aby dcéra neostala v smútku či v plači. „Berieme ho domov, ale bývať bude hore na podkroví,“ rozhodla ráznym hlasom. „Dobře môže byť poukazujem ti čo a kde máme a hlavne sa musíš preobliecť, lebo takýto hábit nie je veru vhodný do našej spoločnosti pre teba stredovekej,“ usmiala sa naňho Helenka. Nuž stalo sa. Všetci traja sa teda dopľantali do domčeka. „Nevidel nás nikto, takže to je dobré nie?“ opýtal sa naradostený Jakub. Pani mama len hlavou nesúhlasne pokrútila a riekla: „To, že si ty nikoho nezočil neznamená, že niekto ťa nezbadal. Tu si medzi dedinčanmi. A nie mešťanmi, ktorých je veľa a či vôkol nich sa mihne okatý, alebo chudý je im jedno.“ „Aha,“ tváril sa zamyslene a udivene mládenec. „Ona ti ukáže tvoje miesto,“ zavelila samozvaná veliteľka pani mama domáca a odišla von na ulicu. Tam na nešťastie už v prvých sekundách zočila jej podobnú ženu čupiacu pri korytu rieky. „Pochválen bude dnešný večer!“ kričala neznáma žena. „Nech aj je, ale bez mojej prítomnosti!“ odkričala jej pani mama. „Ale kamže vy idete pani Húrová?“ „Orechy pozbierať,“ odvetila jej a pridala do kroku. „Teraz na jar, keď len pred nedávnom prvá búrka bola?“